

DomeniulContabil.ro

DEMO din secțiunea ► Capcane fiscal-contabile ◀

Rubrica **Capcanele fiscal-contabile** face parte din platforma DomeniulContabil.ro și are rolul de a vă oferi explicații succinte pentru momentele în care apar interpretări abuzive sau presiuni nejustificate din partea organelor de control.

ARTICOLUL 12 „BUNA-CREDINȚĂ”

Știați că în timpul unui control fiscal un inspector nu poate face remarci de genul „De unde știu eu că aceste achiziții au fost făcute în scopul activității economice?” sau „Dă-mi TVA jos pentru aceste achiziții pentru că eu cred că sunt prea mari”?

El nu poate face asta pentru că în Codul de procedură fiscală (Legea nr. 207/2015) există **articolul 12** „Buna-credință” care reglementează la alin. (4):

„(4) Buna-credință a contribuabililor se prezumă până când organul fiscal **dovedește** contrariul.”

Redăm mai jos conținutul întregului articol și vă recomandăm să îl invocați ori de câte ori relațiile dintre dvs. și inspectori în timpul unui control tind să devină abuzive:

„(1) Relațiile dintre contribuabil/plătitor și organul fiscal trebuie să fie fundamentate pe bună-credință.

(2) Contribuabilul/Plătitorul trebuie să își îndeplinească obligațiile și să își exercite drepturile potrivit scopului în vederea căruia au fost recunoscute de lege și să declare corect datele și informațiile privitoare la obligațiile fiscale datorate.

(3) Organul fiscal trebuie să respecte drepturile contribuabilului/plătitorului în fiecare procedură de administrare a creanțelor fiscale aflată în derulare.

(4) Buna-credință a contribuabililor se prezumă până când organul fiscal dovedește contrariul.”

ANAF NU MAI POATE EMITE DECIZII DE IMPUNERE PENTRU CREANȚE FISCALE PRESCRISE

Știați că ANAF nu mai poate emite decizii de impunere pentru creanțe fiscale prescrise, chiar dacă ați „uitat” să declarați ceva?

Potrivit art. 110 alin. (1) și (2) din Codul de procedură fiscală:

„Dreptul organului fiscal de a stabili creanțe fiscale se prescrie în termen de 5 ani. Termenul începe să curgă de la 1 iulie a anului următor celui pentru care se datorează obligația fiscală.”

Asta înseamnă, de exemplu, că pentru un impozit aferent anului 2019, prescripția începe la 1 iulie 2020 și se împlinește la 1 iulie 2025.

După această dată, ANAF nu mai poate emite legal decizii de impunere, chiar dacă nu ați declarat sumele corect sau deloc.

Excepția: Dacă este vorba de o faptă penală (ex: evaziune), termenul de prescripție este de 10 ani, conform alin. (3). Dar doar dacă există o hotărâre judecătorească definitivă, spune alin. (4).

Redăm mai jos conținutul întregului articol:

ART. 110

Obiectul, termenul și momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție a dreptului de stabilire a creanțelor fiscale

(1) Dreptul organului fiscal de a stabili creanțe fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel.

(2) Termenul de prescripție a dreptului prevăzut la alin. (1) începe să curgă de la data de 1 iulie a anului următor celui pentru care se datorează obligația fiscală, dacă legea nu dispune altfel.

(3) Dreptul de a stabili creanțe fiscale se prescrie în termen de 10 ani în cazul în care acestea rezultă din săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală.

(4) Termenul prevăzut la alin. (3) curge de la data săvârșirii faptei ce constituie infracțiune sancționată ca atare printr-o hotărâre judecătorească definitivă.

AMBIGUITATEA LEGII

Știați că, în caz de ambiguitate a legii fiscale, interpretarea se face în favoarea contribuabilului?

Conform art. 13 alin. (6) din Codul de procedură fiscală:

„Dacă după aplicarea regulilor de interpretare (...) prevederile legislației fiscale rămân neclare, acestea se interpretează în favoarea contribuabilului/plătitorului.”

Această prevedere protejează contribuabilii împotriva interpretărilor abuzive sau arbitrare ale legii fiscale. Astfel, în situații de incertitudine legislativă, contribuabilul beneficiază de prezumția de bună-credință, iar interpretarea normelor fiscale trebuie să îi fie favorabilă.

Redăm mai jos conținutul întregului articol:

ART. 13 Interpretarea legii

- (1) Interpretarea reglementărilor fiscale trebuie să respecte voința legiuitorului așa cum este exprimată în lege.
- (2) În cazul în care voința legiuitorului nu reiese clar din textul legii, la stabilirea voinței legiuitorului se ține seama de scopul emiterii actului normativ astfel cum acesta reiese din documentele publice ce însoțesc actul normativ în procesul de elaborare, dezbateri și aprobare.
- (3) Prevederile legislației fiscale se interpretează unele prin altele, dând fiecăreia înțelesul ce rezultă din ansamblul legii.
- (4) Prevederile legislației fiscale susceptibile de mai multe înțelesuri se interpretează în sensul în care corespund cel mai bine obiectului și scopului legii.
- (5) Prevederile legislației fiscale se interpretează în sensul în care pot produce efecte, iar nu în acela în care nu ar putea produce niciunul.
- (6) Dacă după aplicarea regulilor de interpretare prevăzute la alin. (1)-(5), prevederile legislației fiscale rămân neclare, acestea se interpretează în favoarea contribuabilului/plătitorului.